

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára

házhoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény

a bélyegdíj felül, minden három hasábos petítor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

25. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 164. sz.) czimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak Klökner Péter kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petítorért 10 kr. fizetendő.

Bérmertetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Előfizetési felhívás

„Székesfejérvár”

1874-ik második félévi folyamára.

Előfizetési ár:

Julius—decemberi félévre . . . 2 frt.
Julius—septemberi 1/4 évre . . . 1 frt.

Lapunk fél- és negyedévi előfizetőit, kiknek előfizetésük lejárt, bizalommal szólítjuk fel előfizetésük megújítására.

Előfizetési pénzek beküldésére ajánljuk a postautalványokat, melyek bérmertesítése csak 5 krba kerül.

Tisztelettel a
„Székesfejérvár”
kiadó-hivatala.

Iparunk érdekében.

Büszkeségünk hazánk ezredéves fennállása a multban, — de fájdalom fogja el keblünket, ha jövőjére gondolunk: egy második ezer év, magyart fog-e találni még a Tisza, Duna partjain? Elmondhatják-e késő unokáink még akkor is: él magyar áll Buda még! — vagy Petőfyt idézi felőlünk majd az idegen: „Élt egy nép a tiszta táján!”? Egy szóval, nem érzük be hazánk dicső multjának tudatával: jövő fennállását is szeretnénk biztosítva látni. De ha valaki bizonyos czélt elérni akar: nem mellőzheti azon eszkö-

zöket sem, melyek a sikert biztosítani hivatják. Mik lesznek tehát jövő fennmaradásunk eszközei. Mint a régi multban: fegyverünkre támaszkodjunk-e? s azzal verjük vissza határainkról a betóduló idegent? Balgatagság volna ilyesmibe bízni: nem a harc, a béke öli meg ma a kor irányát felfogni nem bíró nemzeteket.

Lehulltak már az országokat egymástól elválasztó kőfalak; ledőltek a közeledést gátoló bástyák; az uttalan sivatagokat, áthághatatlan heglánczokat vasutak szelik, alagutak nyujtnak kényelmes és gyors átmenetelt. Nem várakozás: egymáshoz való közeledés, nem egymás leigázása, de egymás felhasználása által bírnak csak ma a nemzetek boldogulni. Az erőszak uralma megdőlt: de az erősebb uralma megmaradt.

Az erőszak uralma megdőlt, igenis. Hasztalan hivatkoztok a legközelebb mult eseményeire, hasztalan hivatkoztok Poroszország példájára, mely épen az erőszak felhasználása által növelte birodalma határait, tölté meg a képzetelet felülhaladó milliárdokkal kincstárait. Épen Poroszország tanubizonyosság a fenti állítás igazsága mellett, hol a hódítást végrehajtó vezér öszinte bevallása szerint ötven évig kell a nemzet erejét előbb utóbb kimerítő óriás, állandó hadsereggel biztosítani azt, a mit az erőszak néhány hónap alatt elrabolni bírt. De a mit az erősebb, békés uton el vesz tőlünk, azt ép azzal, a mivel szerezte meg is örzi.

A nemzetek erejét ma nem a hadsereg, nem is kizárólag az a mi eddig hazánkat másodsorban biztosítá, az östernő képesség: hanem a kifejtett ipar képezi: az ipar, mely ha művészettel párosulva mű-

iparrá lesz, az ő produktum értékét négyszeressé képes varázsolni. Így, hogy néhány egyszerű példával éljek: a földműves eladja 6 forintért mázsáját búzájának, alig kapna néhány font, annak lisztjéből készült tiroli rétest azon árért. Egy egyszerű diófátörzs mely tegyük 10 forintot ért, százakkal fog, mint díszmű faragvány megfizettetni. Mit ér az a néhány négyszög hüvelyk vászon anyaga, melyre Mészöly Géza, Munkácsy egy néhány krajczárba kerülő festéket felmázol, s mégis a rajtalevő művészettel tizerrekel fizetik meg.

Az ipar virágzása képezi ma a civilizált nemzetek fő, sőt mondhatni egyetlen erejét. Előre haladt iparviszonyok nemcsak a vagyonosodást, de a népesedést is előmozdítják, mint ezt a földművelőkől iparosokká átidomult országok, kiváltképen Anglia példája igazolja.

A kereskedés ipar nélkül csak egyik ország nyers terményeinek kicserélése, más ország kívánt terményeiért. Ily viszonyok közt valamely földön csak annyi nép bír megélni, a mennyit az ország termelő képesége eltart. Mihelyt azonban iparczikkeké átváltoztatva lett az ő produktum s értéke tiszereződött: tiszter annyi östernőnyt lehet érte külföldről behozni, s a hazai nép nemcsak vagyonban gyarapszik, de a népességbe is a statistika által kimutatott tények tanúsága szerint. Minél nagyobb a vagyoni jóllét, annál sürűbbek a házasságok, s e házasságokból eredő gyermekek száma nagyobb, s így a népesség szaporulata. Hazánk népei közt legvagyonosb a zsidó, de legszaporább is; legszegényebb az oláhzigány, de nem is szaporodik.

Minden anyakönyvvezető lelkész, de bárki is

TÁRCZA.

A vetélytársak.

— Kisvárosi humoreszk. —

(Folytatás.)

— Most vagy soha! — szolt elhatározottan Surányi, midőn a cukrász kontót kifizette.

Órájára tekintett és az imádothoz hajolva, ezt sugá neki:

— Talán nem kell ismételnem ömlengéseimet? Meggyőződhetél már lángoló szerelmemről. Én téged imádott angyalom boldogítani akarlak; de a boldogságot itt e helyen el nem érhetjük. Hanem elviszlek téged messzire a tengeren túl, és ott fogunk majd boldogan élni, hogy még az angyalok is higyni fogják boldogságunkat. Határozd el magad, kedvesem, gyorsan, most három negyed tizenegyre van, tizenegykor indul a vonat, s így még egy negyed órai szabad idővel rendelkezünk. A fogat, mely bennünket a pályához fog röpiteni, már várakozik alatt. Gondoskodtam meleg öltönyökről is. S most szeretett angyalom, ha boldogítani akarsz, jöjj velem s egyenesen a paradicsomba fogunk gözsiklözni.

Surányi a hölgy választát be sem várva, karjára füzé őt, ki végre a nógatás után engedte magát elcipelni, s a lángoló ifju kimondhatlan boldogsággal emelé kocsjára, mely azonnal elrobogott.

Surányi túlbaldog volt, midőn a szabad levegőt

élvezte, s birni vélte Seraphint, csak kölesönös kézzorítások és „ah! oh!” féle sóhajtásokkal bírta tolmácsolni kimondhatatlan érzelmeit. — Midőn kocsjára a pályaudvarhoz érkezett, ott csak néhány perczig időzött, hol imádothját bundába, schawlokbba és plaidba burkolva, vele egy külön coupéba bujt. Surányi nem szünt meg édesgetéseivel: kedvese puha finom kezes-kéjét egyre csókolgatta örömmámorosan. Végre nem bírt önmagán uralkodni, s az előzmények után feljogosítva érzé magát az ideál arczára „czwiki pusztit” czuppantani. Midőn hozzá hajolt és a coupéba elhelyezett lámpa gyenge fényénél a schawlokból kibontakozó arcot, melyet eddig egy csipke-álarez fűdött, megpillantá, egyszerre elájult és visszarojott ülésére. Néhány perczig önkivületes állapotban ült helyén, s midőn magához jött, mereven bámult a mellette ülőre és göresösen felkaczagott.

Egy vén satrafa ült mellette.

— Oh szent Flórián! és egy puttony aprószentek! könyörüljtek rajtam. Azután az ismeretlen nőhöz fordulva folytatá: Én magat Palóczy Seraphin helyett szöktettem meg. Hahaha! — Az első állomásnál pedig kiugrott a vagonból, mivel annak légköre fojtólág hatott idegzetére és mindenáron szabadulni akart a nőtől, ki nem volt más, mint a ház mesterné Palóczy ügyvéd házából. Midőn kiugrott, eszeveszetten szaladt fel s alá a térdig érő hóban.

IV.

Nehogy olvasóink közül valakit megöljön a kíváncsiság, hogy miként történhetett az, hogy Surányi, Se-

raphin helyett a ház mesternét szöktette meg? tehát buzgón referálunk róla.

Először is Seraphinnak terve nem sikerült, mert a bálba nem mehetett el.

Másodsor, volt Palóczy ügyvédnek egy gyakornokja, kit Zádorfy Oszkárnak hívtak. Alakja magas és sovány, szintén hosszukás arca nem valami kifejező. Szőke, kuszált bajusza és ugyanoly szemöldei voltak, melyeket rendszeren ránczokba huzott.

Ez a fiatal ember, ki a princzipális ur leányába szintén fülig volt szerelmes, hiúsította meg akaratán kívül Seraphin terveit, s ezáltal arra adott alkalmat hogy Surányi a ház mesternét megszöktette.

Oszkárnak minden éjjel a legborzasztóbb álmai voltak: lidérezek, füles baglyok, és boszorkányok zavarták édes álmát; s rendszeren, ha aludt egy óriási lidérez feküdt mellére.

Egy este — történetesen épen az nap, midőn Seraphin a bálba készült — Zádorfy Oszkár az éjjelenként megjelenni szokott kísérteteket elriasztani akarván azt hitte, hogy legbölcsebben cselekszik akkor, ha mind agyonlövi. Hogy pedig e vitéz tettet kellő sikerrel véghez vihessen, egész harcziasan felfegyverkezett: princzipálisának pisztolyait elcsente és megtöltötte; e mordályokat a nagy konyhakéssel és egy furkós bottal együtt az ágy párnákra helyezte. Így felfegyverkezve kihívólag tekintett maga körül, képes lett volna egy egész armádiával szembe szállni; de mivel alkalma nem volt vitézségét a königrützi vitézeken gyakorolni, tehát hősies elhatározottsággal belebujt az ágyba, és — és — elaludt.

meggyőződhetik e statisztikai tényekről. A jobb termő években több a házasság, szülöttek, kevés a halottak száma: rossz termésű években kevés a házasság, a szülöttek, de sok a halottak száma. Sőt epidemikus nyavalyák, cholera stb. a rossz termésű évekbe pusztítanak leginkább, mivel a természet csak annyi élő lényt kíván életbe hagyni, a mennyit eltáplálni képes. Igaz azért az angol példabeszéd: mikor az Isten báránykát teremt, fűvet is teremt hozzá, de megtoldhatjuk eme másikkal: ha elszárad a fű, megdöglik a barány.

Ha hazánk fennmaradását óhajtjuk: ezen czélt csak úgy érhetjük el, ha östermő képességét földünknek ki nem meritjük, sőt produktumai értékét ipari feldolgozás által sokszorozván: idegen népektől függetlenekké tesszük magunkat, még inkább, ha lehet eddigi viszonyunkat megfordítva, nem mi leszünk mások adófizetői, hanem másokat tesszünk adófizetőinkké, ezáltal vagyonosodásunkat s népünk szaporulatát mind inkább előmozdítjuk.

Fentebb Angliára hivatkoztam s igazam volt: a mennyiben ez ország, mint földműves nép a Tudorok idejében alig volt több mint a mennyi most a magyar: 7 legfeljebb 8 millió. Ma kifejlett ipara, ezt támogató kereskedelme mellett megégyezte azt a számot! Ily uton haladva, mint az angol, meg volna a magyar nemzet nagyobbodásának lehetősége. De hogy ez megvalósuljon, le kell vetkezni azon előítéletet, miként a magyar ember másra nem is képes, mint hogy jó vitéz, jó ügyvéd, jó földműves váljék belőle; le kell vetkezni azon szánandó felfogást, hogy az ősi hét szilvafa árnyékában elpipázott élet a legfőbb boldogság, s az iparos munkától szurtos keze sokkal tisztéletreméltóbb, mint a kié a pipamocsoktól, vagy akár a kortes szorongatásoktól lesz piszkos.

Egyébiránt jól tudom, hogy ezen ósdi nézet kivesző félben van. Jól tudom, miként nemcsak nemzetünk nagyjai látják be a real irányú egyedül mentő voltát, hanem a nép tömege is mindinkább nagyobb mérvben karolja fel az ezáltal kijelölt pályákat. S mégis úgy látszik, a jövő fejlődés lehetőségét a jelen pillanat nyomasztó hatása miatt nemcsak megbénítani, de egyáltalán lehetetlenné tenni kívánják a nemzet vezetői. Nem mondom hogy öntudatosan, vagy szántszándékkal cselekszik ezt, hanem talán azért, mivel a nemzetet azon zsák-utcából, melybe a körülmények miatt sodortattak, másként kivezetni nem bírják.

Öreg János.

(Vége következik.)

Néhány szó a városi közgyűlésről

és a „Székesfehérvári Figyelő“ magatartásáról.

A városi gyűlés első napja igen izgalmas volt. A realtanoda ügye, főleg a realtanárokat illetőleg beadott indítvány, hogy azok, kik a vizsgát nem tették le, s ezen feltétel alatt választattak meg, e kötelmek

Midőn este tíz óra felé Oszkár vitézzel együtt a háznépe elszenderült, Seraphin csendesen felkelt fekhelyéről, piczi lábait himzett papucsába rejtve, igéző tagjait pedig egy koczkás felöltőbe burkolván, hozzá látott a szakácsné segítségével az átöltözködéshez. Szagatott lélegzetvétele, hullámzó keble eléggé árultak el izgatottságát s alig fejezte be az átöltözködést, midőn egy hatalmas dördülés hallatszott a szomszéd szobából.

A szakácsné és a kisasszony ijedten tekintének egymásra.

A lövés Zádorfy szobájából hangzott. Álomban ismét óriási teherként mellére nehezedett a lidérc és Oszkár a kezében levő pisztolyt a képzelt szörnyre sütötte; azután felugrott ágyából és a furkós bottal elkezdett hadonázni. A lidérc vérében fetrengett az ágyon, és pedig nem is volt ám oly szörnyeteg, mint a minőnek azt Oszkár képzelte, mert Seraphinnek kis ölebecskéje volt. A hü állapot szerette Oszkárt és ragaszkodó hűséggel feküdt mellére, ha az aludt. Oszkár pedig álomban a szegény állatkát lidércnek képzelte és azért puffantotta agyon.

Az öreg Palóczy a lövésre felriadt, s kiugorva ágyából egyenesen Seraphin szobájába rohant. Kicsibe mult azonban, hogy nem változott sóbálványá, mint Lóth felesége, midőn a felöltözött maskurát megpillantá. Lóhalálba szobájába futott vissza, hogy az ágya fölött függni szokott pisztolyokat magához vegye, azokat pedig helyükön nem találván, rosszat sejtett s akarátán kívül tüzet kiáltott.

teljesítésére utasítsanak; nagy szóvitát idézett elő. Részünkről ezen indítványban semmi különös nem látunk s nagyon is jogosultnak találjuk, miután egy korábbi közgyűlési végzésen alapszik, s jelenleg csak ezen korábban meghozott közgyűlési határozat végrehajtása czéloztatott. Nagyon csodáljuk a „Székesfehérvári Figyelő“ legközelebbi számban közzétett személyes támadásait azok ellen, kik elég merészek (?) voltak ezen inkább csak egyes tanárokat illető indítvány mellett felszólalni. Ha mindjárt csalódott volna is az indítványozó, a mennyiben már letette volna a tanári kar minden tagja a vizsgát, vagy pedig nem járt volna még le egynek sem a vizsgára kitűzött határidő; még akkor sem kellett volna ily személyeskedés sel fellépni, mert az ellenvéleményt kihallgatni s azt méltatni minden alkotmányos, szabadelvű honpolgárnak kötelessége: nyilvános ügyben, nyilvános uton mindenki kérdést intézhet. Vagy talán olyan neántsá virág az a néhány realtanár, hogy róluk, képzettségükről szólni nem is szabad! Meg vagyunk győződve, de tapasztalásból is tudjuk, hogy a realtanodai tanári kar igen szép képzettségű, ernyedetlen szorgalmu tagokkal bír, s ezek vezetése alatt virágzik is a tanoda: mégis, ha felsőbb rendelet és a gyűlés egy korábbi határozata úgy kívánja, hogy a tanárok képzettségüket kitüntető tanári oklevéllel bírjanak — ezen kívánalomnak okvetlen meg kell felelni, habár bírjanak is ugyan ezek hat tudori diplomával. — S miután épen oly szép tehetségű tagokkal bír a realtanodai tanári kar, igen csodáljuk, hogy sajtó közegük oly nagy lármát csinál, oly személyeskedő támadásokat ír a jogos kívánat indítványozói ellen, hiszen épen azzal szegényíthetnek meg legjobban a városi gyűlést, ha a vizsgával hátralekösök, azt mi előbb letennék. — Különben pedig a „Figyelő“ ezen ügyben tanusított magatartását egyáltalában nem oszthatjuk; csak sajnáljuk, hogy oly irányt kezd meghonosítani — főleg pro domo sua — mely irány hírlapirodalmunk diszere épen nem válik, s a fennen hirtetett „szabadelvűség“ czégre alatt a legkeményebb önzés tüi fel fejt. — Mi sem osztottuk a gyűlési szónokok véleményét feltétlenül, nem osztottuk az oda nem tartozó személyeskedéseket, de egy komoly lapra nézve meg épen méltóságon alulinak tartjuk, midőn az „igazság“ kimondása czime alatt a legcsunyább személyeskedő rágalmatok halmozza össze. Nem ez az igazság védelmének módja. Meglehet az igazságot tisztán, érthetőleg, minden személyeskedés nélkül mondani az szabadkőművesi békeség, türelem, felebaráti szeretet ovó és javító hangjával — (s minden bizonyonyal nagyobb eredményel) a nélkül, hogy ezáltal a felebaráti szeretettel nem egyező viszályt vagy gyűlölséget támasztanánk. △

Szólészet.

A gyűrűzés biztos óvszer a szőlőfürt elragyázása ellen.

Annak valódiságáról teljesen meggyőződtem Budán az országos szőlő-iskolában, dr. Entz által tett kísérlet folytán, hogy a gyűrűzés biztos óvszer a szőlőfürt elragyázása ellen, hol saját szememmel is láttam a gyűrűzés eredményét.

A gyűrűzött szőlő vesszői közt két vessző volt fürt. Az egyik vessző meg volt gyűrűzve a másik nem, a gyűrűzött vesszőn a fürt nem volt elragyázva és a mikor ugy szeptember hó elején láttam,

No bezzeg lett erre lótas-futás.

A szakácsné főzőkanállal, inas a subiezkos kefével, kocskis a vasvillával, a házmesterné a kapukulescsal, mindenes egy rocska vízzel rontottak a szobába, de tüzet nem látva kérdőjelekként állottak meg Palóczy ur előtt, ki akkor már leányát felismervén, egy botot ragadott és az egész háznépet kiverte a szobából.

Seraphin leveté álarczát és azt a szakácsnének ajándékozta, ki azonnal átment a házmesternéhez és rábeszélte, hogy menjen el és nézze meg a bált.

Igy történt meg az a furcsaság, hogy Seraphin helyett a házmesterné lett megszöktetve.

V.

Pont éjjel 12 óra volt, midőn Surányi a vagonból kiugrott. Csikorgó hideg idő volt. A hold magasan tündökölt s kíváncsian pislogott elő néha-néha a fagyott felhőfoszlányok közül. A zuzmara egy potyogott az égből, mintha darát szitáltak volna.

Surányi egészen kimerült s alig volt képes egy vendéglőbe vándorogni. A csikorgó hideg egészen átjárta tagjait olyannyira, hogy sulyosan megbetegedett. Dühös lázroham lepte meg és szünet nélkül Seraphinról fantasiált. Lázás perczében minden sarokban, ablakban és tükörben Fenyvesi alakját látta, ki gunyolódva öltögette reá nyelvét.

— Oh mily nehéz álmaim voltak ismét — szolt a lábadozó beteg egy reggelen — ismét Seraphinról

bogyói már érettek és sokkal nagyobbak voltak, mint a nem gyűrűzött vesszőn, melynek fürtje hiányos, elragyázott volt s még csak akkor kezdett érni.

A szőlő nedvkeringése a vesszőkben belül a belén megy felfelé, a hegyére jutván, utját visszafelé a külső barnás, igen vékony s lehántható héj alatt teszi. Már most ha én a vesszőn köröskörül a szőlőfürt alatt levő iznél csak 3—4 vonalnyi szélességű kis gyűrűskét kiveszek, megszünik a nedvnek lefelé való haladása bizonyos időre, s így az utjában megakasztott, kénytelen a fürtbe is tölteni, miáltal a fürt jobban tápláltatván, a virágzás alatt a kedvezőtlen időjárást jobban kiállván, nem ragyázik, a rendesnél hamarabb érik s a szemek nagyobbra dagadnak. A szőlővesszőnél a nedvkeringés már szeptember hóban a forranyképződés által ismét helyreáll.

A gyűrűzés véghez vitelére szolgál nekünk egy ollóformájú gépecske, — kapható itt ifj. Námesy Ferencznel és Grácban Reisenhoffer késesnél.

A gyűrűzés kétszer történhet: először a virágzás előtt pár nappal az oly fajknál, melyek rendszeren elszoknak ragyázni, mint dinka, bajor stb. Másodszor tétetik, mikor a bogyók már nyulserét nagyságuk és ott a hol kevert ültetés van, az oly fajknál a melyek későn érnek, mert gyűrűzés által hamarabb kezdenek érni s így érésük a többi fajjal egyszerre történik, a termést mind jóságára, mind mennyiségére fokozza.

A gyűrűzés, mint már említém, a fürt alatt levő iz közepe táján történik s arra kell vigyáznunk, hogy az olló a legfelső héj alatt levő rétegen túl ne hasson, mert akkor a vessző szélben, vagy a kötözésknél történhető feszítésnél könnyen eltörik.

Ezen rövid közlésből is már mindenki láthatja, hogy a szőlővessző gyűrűzése biztos óvszer a fürt elragyázása ellen, az érést elősegíti és a bogyókat növeli. Kísértsük meg tehát mi is s tapasztalni fogjuk annak sikerét.

R. M.

Válasz

Vasadi Balog Lajos rf. lelkész tiltakozására.

Sámuel II. k. XVI. r. 9 v. főbb czikkeinek szavaival jött hozzám a napokban egy barátom, felolvastván előttem V. B. L. 90. számú esperesi körlevelem ellen irt tiltakozást. Midőn a nevet hallottam, csakugyan az ismeretes bis morior kifejezést kelle vala használnom, — de mégis a fentidézett szentirati helyből válaszolék „mi közöm vagyon veletek, hadd szídalmazzon.“

V. B. L. ur tiltakozását tehát én mind olyat, melynek esperesi körlevelemben irt intézkedésemre semmi ereje nincs, figyelemre sem méltatom, — a nagy közönség iránti tiszteletből azonban a kérdéses tanítóegylet választmányi gyűléséről irt, egymással homlok-egyenest ellenkező tudósításait V. B. L. urnak röviden fel kell mutatnom.

A „Hon“ s a „Székesfehérvár“ közelebbi megjelent számaiban, a kérdéses ügyet úgy tünteti fel V. B. L. ur mint *indítványt*. Ugyanezen ügyről a prot. lap márczius 22-iki számában, és így mindjárt a gyűlés után Szabadszállási név alatt ezt közli szóról-szóra V. B. L. ur: F. évi márczius 4. Vaalban tartott választmányi gyűlésen két eszközt hozott létre, mely céljához segítse az egyletet. Először segélpénztárt

álmodtam. Seraphinról!... arról a bűvös bájós angyalról; Fenyvesi karjain láttam őt az oltár számolyánál térdelni. Oh Seraphin! nem tudod, nem sejtetted, hogy mennyit szenvedek érted; ha ez állapot sokáig még így tart, úgy megbolondulok... hogy hányadszor életemben? azt nem tudom; elég az hozzá, hogy megbolondulok! Seraphin, te most is előttem lebegsz. Látnom angyal szépségű arczodat, sugárzó szemeidet, melyekkel megbűvöltél; látom azt a pirosságtól duzzadó piczi szájacskádát, mely élv igéző ingerrel kaczerkodik előttem, azt a silphid termetet, mely karcsúságban vetélykedik a sóstói nádszállal. Oh Seraphin! te földre tévedt angyal! szeretlek téged mint tavaszt a virány, mint virág a napugárt; szeretlek az örülésig és megfeleségedésig. Oh Seraphin! Nemde sokat emlegetlek?... De midőn olyan jól esik, olyan boldog vagyok, ha csak kimondhatom is édes nevedet!... De bah! mit használ az ábrándozás? Ha — mint megálmodám, — azalatt, mig én itt az angyal fölött elmerengek, Fenyvesi oltárhoz vezetí Seraphint.

Nem, ennek még sem szabad megtörténni; ezt meg fogom akadályozni. Seraphint fölkeresem, ha mindjárt egy regiment Cherub őrzi is.

Fekvő helyéről felugorni, felöltözködni, a fogadóbeli számlát kifizetni és vaspályához rohanni annyi időbe sem került, mint e sorok elsillabizálása.

(Vége következik.)